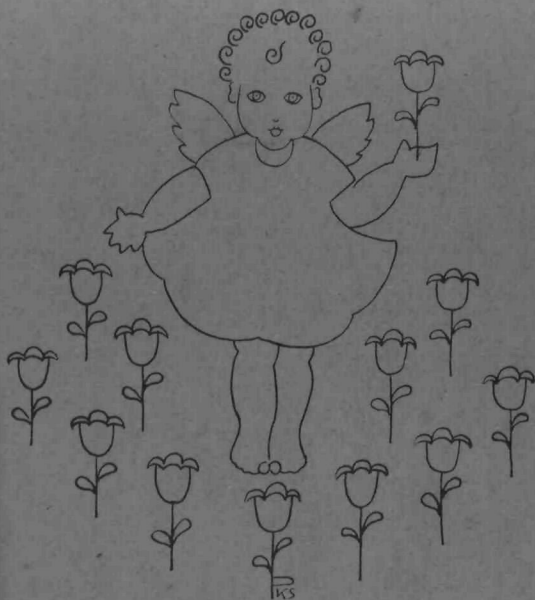

ANGELČEK

VSEBINA k 8. številki: L.F.: Pisma — Janko Samec: Krist (Pesem) — Črtomir Zorec: Kletka brez ptička — L.F.: Janja bi rada pogledala v nebesa — Severin: Mlinček (Pesem) — J.E. Bogomil: Mišl — Črtomir Zorec: Lincoln in ptiček — Fr. Ločniškar: Murenček (Pesem) — Kramer Janko: Martinek in Ivanček — Griša: Berač (Pesem) — Zelena modrost — Bogomil: Ljubi Marijini otroci! — Uganke, skrivalice in drugo — Rešitve v 7. št.

Zagonetke v št. 7 so prav rešili: Jakec in Stanko Konjar, Litija; Anica Meisterl, Prevalje; Tušek Mirko, Ptuj; Istenič Anton, Žiri; Lovro Jan, Simon Živkovič, Franjo Arnšek, Veržej; Murovič Roža, Kočevje; Jožef Gril, Ribnica; Rozman Marija, Toplak Herma, Kroflič Marica, Sem Silva, Skok Helena, Celje; Jerina Franci, Ivanus Milivoj, Verovšek Betica, Babič Miloš, Verbič Ivan, Erjavec Bogdan, Marko Horčič, Saša Češnovar, Srdan Turk, Ljubljana; Jereb Ivanka in Helena, Bukovščica; Pepelnjak Franc, Radeče pri Z. m.; Alfonz Brzič, Slavko Majerič, Celje; Emilija Toplak, Zg. Breg pri Ptuj; Stermica, Miklavšič Ivanka, Jane Brigita, Vodice; Rudolf Barzer, Bratanečice; Zemljič Al. in Hoffmann Robert, Kucmanci; Toplak Franc, Savei; učenke I. letnika zasebnega ženskega učiteljskega v Mariboru; Janez Stepan, Hela Vuga, Celje; Stanko Hruga, Ptuj; Stanko Jakič, Hrustovo; Zadnikar Anica, Barje; Jankovič Jerica, Črna vas; Žnidaršič Julka, Trbovlje; Ljudmila Kramberger, Radvanje; Franc in Francka Anzeljc, Francka Korošec, Vel. Bloke; Dacar Peter, Tržič; Zupančič Stanko, Stanko Glavič, Trbovlje; Pivec Matilda, Ponikva; Zdravko Vodopivec, Begunje; Aleksander Jeločnik, Anton Iskra, Ivan Markič, Franc Fister, št. Vid n. Lj. (zavod); Bogdan Osolnik, Novo mesto; Andrej Šilc, Grahovo; Pavla Burja, Bled; Francka Vehar, Poljane n. š. L.; Cilka Tušek, Sv. Lenart n. š. L.; Cvetka Besov, Tržišče; Jože Opara, Ponikve; Tonček Sušterski, Maribor; Jug Franjo, Studenci; Božič Nada, Šiška; Jožko in Mihec Barbič, Novo mesto; Rozalija Markež, Boh. Bela; Hutter Karol, Snežnik pri Rakeku; Kajta Doroteja, Štore; Avsec

(Nadaljevanje na tretji strani ovitka.)

Vrtec s prilogo Angelček (10 številčk) stane za leto 1929/30

Din 22, Angelček sam Din 8.

Urednik in izdajatelj: Jožef Volc, stolni kanonik v Ljubljani,
Pred škofijo št. 8.

Rokopisi in rešitve naj se pošiljajo na »Uredništvo Vrtca in
Angelčka« v Ljubljani, Pred škofijo št. 8.

Naročnino sprejema »Uprava Vrtca in Angelčka« (dr. Jožef
Demšar) v Ljubljani, Sv. Petra cesta št. 80. Čekovni račun
uprave št. 10.470.

Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani Karel Čeč.

Martin, Trbovlje-Vode; Beranič Rozika, Župečja vas na Dr. polju; Platzer Ivan in Mlakar Dragotin, Soštanj; Schwinschay Josip, Store; Marguč Marija, Golob Justina, Marija Terlež, Julija Pevec, Ponikva; Valentin Katice in Nežica Korpar, Apače; Pernat Marija, Šp. Pleterje; Berčič Anica, Demšar Mici, Rudolf Francka, Kuhar Lenčka, Šušteršič Jelka, Poljanec Tončka, Vode Minka, Šušteršič Marija, Klobučar Marija, Črnilec Julka, Potočnik Anka, Levstek Milena, Hafner Vlasta, Volčjak Iva, Pajer Pavla, Žagar Terezika, Jelovčan Mara, Kalan Angela, Bučar Danica, Wolkenperg Hilda, Škofja Loka; Čehovin Jurij, Platovšek J., Klarič A., Močnik R., Gajšek S., Kos M., Mraz J., Pozinek K., Križanič R., Sprajcer J., Vrčnik Fr., Jug D., Vrmočnik K., Rozman L., Sikošek H., Sergan Z., Store; Ljubica Cerar, Juvan Mariina, Lindner Jožefa, Ranzinger Erika, Scribar Tjaša, Svarč Magda, Weilgoni Vanda, Litija; Lisac Ivan, Trbovlje-Vode; Pavla Mavrič, Boh, Bistrica; Zorman Janez, Tome Stanko, Videtič Terezija, Metlika; Ahačič Metod, Tržič; Karel Kaspar, Ptuj; Ludvik Leskovar, Maribor; Zabukovšek Rozalija, Ponikva; Pristovšek Rajmund, Store; Zorko Stanislav, Loke-Trbovlje; Kredar Ludovik, Trbovlje-Vode; R. Klep, Pavlika Velkavrh, Jožica Prettnner. — Izžreban je Istenič Anton.

Beseda ugankarjem.

(Nadaljev.)

Ves mesec ste bili radovedni na rešitev uganke, radi katere je baje slaven pesnik Homer umrl, ker je ni znal rešiti.

Kaj pa vi? Umrli niste — ali ste jo pa prav rešili? — Kako so rekli ribiči? — »Kar smo ujeli, smo tam pustili; česar pa nismo ujeli, pa s seboj nesemo.«

Tisti hudobni ribiči, ki so slavnega pesnika Homera spravili pod zemljo, so lovili — uši. Kar so jih ujeli, so jih res tam pustili; kar jih pa niso polovili, so jih pa s seboj nesli. Hudobneži so bili, kajne?

No, tista uganka o Kolumbovem jajcu je pa vsem znana.

Slavni Krištof Kolumb je mislil najti morskno bližnjico v Indijo, palje pri tem poskusu odkril nov del sveta — Ameriko.

Ob neki priliki so nevoščljivi ljudje v njegovi navzočnosti govorili, da to, kar je storil Kolumb, ni nič posebnega. Kaj takega bi bil lahko storil tudi kdo drugi.

Kolumb jih je mirno poslušal in se nič ni zagovarjal. Ko mu je bilo pa tega zabavljanja le preveč, je ukazal prinesiti čisto navadno kurje jajce.

»Kdo izmed vas, gospodje,« jih nagovori, »mi zna postaviti to jajce pokonci, da se mu ne bo prevrnilo po mizi?«

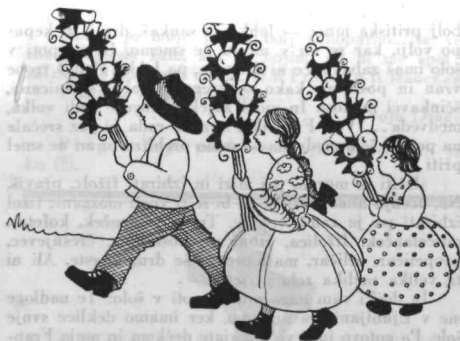
Gospodje so poskušali in poskušali, pa ni šlo. Nato pa vzame v roko jajce Krištof Kolumb, ga na enem koncu malo utare in nato postavi pred zbrane zabavljače na mizo.

»O, to bi bili mi tudi lahko storili,« so se opravičevali.

»Seveda, seveda!« je pritrdjeval Krištof Kolumb, »ampak pokazati sem vam moral le jaz.«

Upamo, da so zbrani gospodje razumeli tudi primero med kvišku stoječim jajcem in med odkritjem Amerike. In jaz upam, da sem s temle kramljanjem vsaj malo razvedril vaše od ugibanja utrujene glavice.

J. L.

APRIL ♦♦♦♦♦♦♦♦ ANGELČEK ♦♦♦♦♦ 1929/1930

L.-F.: Pisma.

PRELJUBA FRANCIKA!

V ZADNJEM pismu pa stočeš, kakor bi ga bil pisal star invalid, ne pa moja poskočna Francika. »Zima, bolezen, šola, fižol...!« To so pa res hude reči! Celo občuduješ me zaradi mojega odgovora! No — saj priznam, da ni zraslo vse na mojem zelniku. Prepričala sem Te pa vendarle, kajne, da so dolgi lasje za dekletko posebna lepota in slika deklice ob koncu mojega pisma Ti je naredila skomine... Rada bi bila tudi Ti taka, in celo naslikana v »Angelčku«? To se še lahko zgodi. O veliki noči pridem, če bosta dovolila Bog in naša mama, pa si zmeriva lase. Bova zapisali in videli, za koliko bodo zrastle do božiča. Moja teta si jih pristrizhe ob vsakem mlaju, pa ima zmeraj krajše. Ti si pa na pravi na pomlad mazilo iz sala in smrekovih vršičev, pa boš ohranila lase goste in dolge.

Zima — praviš! Pa kakšna! Pod vsakim grmom cvete že teloh in mačice prodajajo tu v Ljubljani že kar od božiča naprej. Morda pri vas med gorami kaj

bolj pritiska mraz — lahko se sankáš, drsaš in kepaš po volji, kar se mi v mestu ne smemo. In po poti v šolo imaš zabavo, če ni drugega, pa lahko gledaš trope vran in poslušáš, kako se kregajo vrabci s sinicami, ščinkavci in kosi. In vidiš zajčka, mogoče tudi volka, medveda ... Veš, Francika, strašno rada bi jaz srečala na potu v šolo medveda — samo preblizu bi mi ne smel priti ...

»Učiti se moram pri mizi in izbirati fižol«, praviš. No, učenja nimaš toliko, da bi se ti vneli možgani; fižol izbirati pa je zame veselje. Tu je rumenček, kofetar, porcelanček, fižolica, ribničan, kostanjar, črešnjevce, prepeličar, orličar, maslenec in še druge vrste. Ali ni ta velika razlika zelo prijetna?

In dečki vam nagajajo na poti v šolo? Te nadloge me v Ljubljani res nimamo, ker imamo deklice svoje šole. Pa gotovo tudi ve nagajate dečkom in moja Francika bržčas ni zadnja, če se tako rada pretepava s svojim bratom in grize kakor mačka. Tožiš tudi rada ... Ne misli pa, da so mestni dečki kaj boljši od vaših. Poba je poba. Tudi tukaj razgrajajo — posebno predmestni — na poti iz šole, se tepejo, kamenjajo, zmerjajo in ubijejo marsikatero šipo. In če kateri deček »zašpeca« tovariša v šoli, dobi domov grede po grbi.

To se pa gotovo v mestu še ni zgodilo, da bi bil prišel deček v šolo bolan, ker se je napil žganja. Žganje je strup za odrasle, pa še bolj za mladino. Posebno strupeno je tovarniško žganje: že marsikdo se je zastrupil ž njim. Otrok, ki uživa žganje ali vino, otopi na možganih in zaostaja v rasti. Nadloga postane domačim in občini. Kaj ni pri vas »Mladih junakov«? To so otroci, ki se zaobljubijo, da ne bodo pokusili nobenega alkohola. Taki otroci se poznajo in razločijo od drugih: vljudni so, pridni doma in v šoli. Štefanjev je pač naredil, kar je videl delati odrasle. Je že res — pa kdo mu je rekel, da mora otrok za vsemi neumnostmi, ki jih delajo odrasli? Poglej: neka naša soseda je dajala svojemu štiriletnemu otroku vina, žganja in piva. Dejala je: »Če je meni dobro, tudi otroku ne more škoditi.« Pa se je otrok zastrupil in je umrl. Ali se zastrupljajo tudi pri vas že šolski dečki s tobakom?

Danes je moje pismo bolj suhoparno. Ne vem, zakaj. Morda zato, ker se bojim, da bi me spet ne zafrknila, kako sem učena. O ti Francika ti franckasta!

Prisrčno Te pozdravlja

Tvoja Dragica.

Pripis. Lepe pozdrave Tvojim staršem in Jan-ku (?).

Janko Samec: Krist.

*S pogledom dvignjenim v nebo,
oprta na žalostno zemljo
visi na trhljem križu Krist.*

*Z rokami v vis razpetimi,
v trpljenja molk ujetimi
strmi navzgor svetla in čist.*

*In rdeča kri mu vre iz prs
in k ustom se tišči mu trs,
grenak bolj od pelina.*

*Pa kaj te gobe je trpkost —
ko mnogo ljutejša bridkost
ne gre mu iz spomina!*

*Je sen o ovčki ljubljeni,
v življenja dneh izgubljeni,
ki mu srce pretresa.*

*Tako visi iz dneva v dan
v trpljenje svoje bridko vdan
in trudno zre v nebesa...*

Črtomir Zorec: Kletka brez ptička.

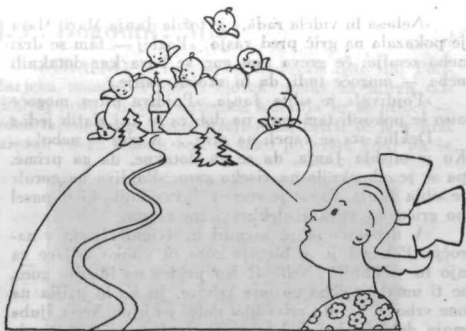
JANKO ne razume, kako morejo nekateri ljudje imeti ptičke v kletkah.

Janko si misli: »Kot je greh, utrgati po nepotrebnem cvetko z livade, tako je greh zaslužniti ptička. Cvet je ustvarjen, da rase in dehti, ptiček pa zato, da leta pod nebom in da vriska v svobodi.«

Janko si je kupil vseeno kletko. Dal jo je na okno. V kletko je natrosil zrnja in položil vanjo skledico s čisto vodo; celó gnezdece je napravil iz mehke bombaževine in še gugalnico je pritrdil tja in zrcalce.

Mimo okna so hodili ljudje. Marsikateri je vprašal: »Čemu pa ti je ta prazna kletka?

Tem je odgovarjal Janko: »Zadovoljen sem sam s seboj, kadarkoli se ozrem na kletko. Lahko bi imel v njej ptička, pa jo rajši pustim prazno. Če bi hotel, bi bil kak rumeni kanarček ali rjavi drozg, črni kos, rdečkasti kalin, pisani ščinkavec, lišček, kraljiček ali katerikoli ptičkov moj suženj. Tako pa, hvala Bogu, je vsaj eden izmed njih svoboden.«

L.F.: Janja bi rada pogledala v nebesa.

MALA Janja je šla za pogrebom stare matere. Rekli so ji, da je šla stara mama za starim očetom v nebesa. Radovedna je gledala punčka, kam bodo poneli staro mamo in odkod pojde v nebo. Pa glej — zanesli so jo v temno jamo in zagrnili krsto s prstjo.

Kako more zdaj stara mati, ki so jo zaprli v ozko krsto in zaprli v tesni grob, kako more zdaj stara mama v nebesa?

Janja je premišljevala o tem in pustila je svojo punčko v omari, pustila žogo in mislila na nebesa. Sosedova Mara ji je povedala, kako je v nebesih:

»Tam so dolge zlate mize, pokrite z zlatim prtom. Za mizami sedijo svetniki in se gostijo. Angelci jim nosijo z zlatom pokrite jedi.«

Janja je vzdihnila: »Ko bi mogla pogledati samo za hip v nebesa ...! Videla bi, kaj delata stari ata in mama, kaj sosedov Tinček in stara botra Meta. Videla bi, kako prižigajo angelčki zvečer zvezde na nebu, da svetijo svetnikom pri gostiji in pripovedujejo nam, ki smo še na zemlji, da mora biti tam gori — ah! — tako lepo!«

»Nebesa bi videla rada,« je tožila Janja Mari. Mara je pokazala na grič pred vasjo: »Poglej — tam se drži nebo zemlje; če greva tam gor, se bova kar dotaknili neba — mogoče tudi, da bi skočili vanje.«

»Pojdiva!« je silila Janja. »Pojdiva hitro, mogoče niso še pokosili tam gori, pa dobiva še kaj zlatih jedi.«

Deklici sta se vzpeli na grič... A glej — nebo!... Ko je mislila Janja, da se ga dotakne, da ga prime, pa se je odmaknilo na visoko goro. »Pojdiva na goro!« je silila Janja. Prišel je stari vaški črednik, ki je pasel po griču, in vprašal deklici, kam gresta.

»V nebesa?« se je začudil in dvignil Janjo v naročje. Pokazal ji je bližnjo goro in visoke vrhove za njo in vzdihnil: »Nebesa? Ko prideš na bližnjo goro, se ti umakne nebo na one vrhove. In ko bi prišla na one vrhove, bi bilo nebo spet daleč od njih. Nebo, ljuba moja deklica, boš videla samo, če boš pošteno živela in srečno umrla.«

Severin: Mlinček.

*Ob potoku delam mlinček,
da nameljem si pšenice,
da nameljem in popeljem
jo domov.*

*Kruhek jedli bomo beli,
morda še potičico...
Ej, zato pa le meljimo
zlato si pšeničko!*

*Klipe klope dela mlinček,
šum, šum, šum vodica,
ali kje je, kje pšenica?
O, pšenička ni še zrela,
v mlinu se ne bo še mlela,
kruhka belega ne bo...
Ne bo!*

J. E. Bogomil: Miš!

»STRAŠNO je to!« so se hudovali tiste dni Poli-
čarjeva mama. Podnevi človek nimaš za miren od-
dihljaj miru: živina, kurecina, kuhinja in še otroci —
eden lačen, drugi žejen, tretji joka, četrti se je v prst
urezal, enega trebuh boli in tako po vrsti. Zdaj pa še

ponoči, ko se je odnekod pritepla ta nesrečna miš, da
gloda in robka in škraba. Oh, saj pravim, no!« In za
glavo so se se prijeli.

Otroci so slišali to zdihovalje in najstarejši ter
najpogumnejši, Janko, je poklical vse mlade Poličarje
na posvetovanje.

»Jaz jo bom s palico zapodil iz luknje,« je začel
z načrtom za napad. »Ti, Minka, jo boš pa z vodo po-
lila, da bo težje tekla. Ti, Francelj, ti ji boš pa po-

magal. Jerček jo bo pa ujel pod klobuk, potem nam pa ne bo ušla. Pa bo v hiši mir in mama bodo spet lahko spali.«

In se je izvedlo obleganje mišje trdnjave.

Preplašena miška je begala pred Poličarjevimi napadalci. Sedem nad enega! In tako drobnega! Sedem nad eno miško! Hitro se je miška zavedela. Iz njenega domovanja je vodilo dosti potov.

Smuk v luknjo! — Najstarejši je pomolil zadnjo oplat kvišku in je zamodroval:

»Aha! Goljufati nas misli. Pa nas ne bo. — Tiho! — Bo kmalu nazaj; potem jo pa bomo. — Tiho! — Jerček! — Francelj!«

Miška se je res spet prikazala.

»Zdaj pa le tiho!« je zavpil najstarejši, z brado pod stopnico.

»Na! — Spet je ušla, ker niste tiho.«

»Saj tudi ti nisi!«

Nastal je kreg. Malo, da ni prišlo do boja. Miška se je pa res prestrašila vpitja in jo je ucvrla iz nevarnega kraja pod streho.

»Phh!« je tam kmalu potem nekaj reklo. Sosedov muc je bil zadovoljen s svojo južino.

Poličarjeva vojska je pa še čakala in čakala. Šele glad jo je opoldne razgnal.

»Jo bomo pa jutri!« je rekel oni, ko je spet spravil zadnjo oplat v pravi tir.

Pa tudi jutri ni bilo nič, in jutri in jutri in spet jutri... nikdar nič.

»Preveč smo jo prestrašili, ker nas je bilo toliko,« so modrovali napadalci.

V hiši je bil pa le spet mir.

Črtomir Zorec: Lincoln in ptiček.

NEKEGA jutra je jezdil Lincoln s svojimi prijatelji skozi gozd. Med potjo so opazili na tleh mladiča, ki je ves neboljen padel iz gnezda in milo čivkal. Jezdili pa so dalje. Čez čas zaustavi Lincoln svojega konja, ga obrne in zdirja nazaj. Pobere ptička

in ga nežno položi na vejico blizu gnezda. Nato odjezdi za svojimi tovariši. Eden pa mu reče posmehljivo: »Lincolne, zakaj ste se dali zadržati s tako malenkostjo?« Lincoln s silnim glasom odgovori: »Priatelj, le to vam morem reči, da mi je zdaj ugodneje.« Ta prigoda dokazuje dobro srce Lincoln, znamenitega osvoboditelja ameriških sužnjev in poznejšega predsednika Združenih držav ameriških.

Fr. Ločniškar: Murenček.

*Murenček kuka iz luknjice
čri — čri — čri — čri,
približa se deček mu skrivoma
in murenčka nič več ni.*

*Ej, murenček dobro pozna ta svet
in ve kaj fantiček zna:
nagajal bi mu in s palčico
sirovo bezal bi ga.*

*Tam v luknjici pa je varen pred njim
in tiho se mu smeji,
trebušček se tolsti kar trese mu,
tako se mu dobro zdi.*

Kramer Janko: Martinek in Ivanček.

V NAŠI vasi vse pozna Martinka! Vsak ga tudi prav odkrito ljubi.

Pa Martinek mu ni pravo ime. Prijelo se ga je. Martinek pa ni deček, ampak mož.

Mož ima že čez sedemdeset let, a navzlic visoki starosti ga vidimo pogosto s konjem na cesti. Težkega

dela ne zmore več, vozi pa še lahko in z veseljem, zato mu pa tudi domači te ljubavi ne kratijo.

Ko Martinek vozi, mu sije veselje iz oči, saj je njegova živalca lepo rejena in zelo pohlevna. Le tupa-tam kdaj gleda resnobno v svet, če namreč, sedeč na visokem kozlu, pelje mrliča na kraj večnega počitka.

Martinkovo veselje so pa tudi otroci, in ni čuda, če se je Ivanček, ki prihaja v našo vas na počitnice, z Martinkom kaj hitro seznanil, že radi konja in voza.

Pogosto jo mahne k njemu vprašat, bo li danes kaj vozil. In če mu pove, da bo, tedaj je Ivanček ves srečen. Ako pa starček nima voznje, jo pa najde, samo da ustreže mlademu prijatelju.

Napreže in hajdi na polje, na travnik! In takrat, oj takrat! Ivanček dobi — vajeti! Ponosno jih drži v rokah, kliče: hi, iaot! in gleda na levo in na desno, ali ga ne vidi kdo, kaj je in kaj zna.

Zna pa še več: napreči tudi in izpreči in jahati! Res! Ko jaha Ivanček po dvorišču, se še boječemu očetu dobro zdi, da ima tako pogumnega sinčka.

Toda vsake počitnice imajo svoj konec. Težko je vselej slovo. Poleg obljube, da se bosta še vozila, sprejme Ivanček od Martinka na pot še naročilo, naj se pridno uči in prinese pokazat spričevalo. In Ivanček se uči že zaradi Martinka in sili, čim dobi spričevalo, k njemu.

Tedaj Martinek gleda in gleda, pa nič ne reče. Ivanček si hitro pomaga. »Martinek, zdaj pišejo številk tako, da je pet najboljša, ena najslabša,« pojasni deček. A Martinek ne verjame in ne verjame. Na pomoč mora Ivančkov oče, mora mati, preden Martinek uvidi, da je Ivanček res priden tudi v šoli in ne le o počitnicah, ko vozi, naprega in izprega ter jaha.

Griša: Berač.

S torbo krog vratu
hodim brez domu
od vrat do vrat.
Lačen, ves ubog
od mladih nog
prosim vbogajme.
Kdo je oče moj?
Mati, kje — kdo ve?
Jaz ju ne poznam.
Usmiljeno srcé —
tujčeve roke
odpirajo mi hram.
Vedno: »Dober dan!« —
»Hvala!« — »Lahko noč!« —
to je kakor stroj,
ki ga oberoč
goni in vrti
glad — tovariš moj.
Po ves božji dan
sklepa polno dlan
tu in tam pohlep —
jaz pa padem oznak,
ko je prišel mrak,
v kotu na otep.
V skednju me zbudi
zopet žarek zlat:
»Vstani, potni brat!
Vzemi palico,
prosi malico
od vrat do vrat!«

Zelena modrost.

JERNEJEC hodi že drugo leto v šolo. Začetkom novega šolskega leta ga vpraša gospod katehet: »Jernejec, še veš, ali je več kot en Bog?« — Jernejec gleda nekaj časa v strop, potem pa ravnodušno prizna: »Sem že pozabil.«

✱

Katehet: »V osmi božji zapovedi je prepovedana tudi laž. Ali veste, kdo laže?« — Jurček dvigne roko: »Gospod, jaz!«

✱

Milica: »Moja mama zna pa na klavir, tvoja pa ne!« — Anica: »Naša mama zna pa vse zobe vzeti iz ust, vaša pa ne!«

✱

Učenec se skuša voziti na kolesu in od zad zadene v pešca. — »Tepec, ali ne znaš zvoniti?« — »O ja, zvoniti že znam, voziti pa še ne čisto dobro.«

✱

Dorica: »Mama, ali tudi ljubi Bog katerikrat zboli?« — Mama: »Kako, da to vprašaš?« — »Zato, ker je atej zjutraj rekel, da je ljubi Bog ponoči našega zdravnika poklical k sebi.«

✱

Minka ni pazila v šoli, ko je gospodična učiteljica razlagala, da so v gozdu kače in da je kača nevarna stvar: nekatera ima strup pa piči in človek mora še umreti, ako ne pride pravočasna pomoč. — »No, Minka, zakaj se moraš varovati kače?« — Minka: »Žetú, da bi ona mene ne zepelala.«

✱

Pepič Dušanu: »Ali imaš ti kakšno sestrico doma?« — Dušan: »Nobene.« — »Bratca tudi ne?« — »Tudi ne.« — »I s kom se pa potem tepeš?«

✱

Drago: »Papa, danes sem pa že tri muhe ubil. Dva samca pa eno samico.« — »Kako to veš, da eno samico pa dva samca?« — »Tako, papa: eno sem na zrcalu, dve pa na vrčku za pivo.«

✱

Ob Bohinjskem jezeru. Janko: »O koliko vode!« — Stanko: »Ko bi ti videl, koliko je je še spodaj!«

✱

Angelica pride z mamo prvič v cerkev, ko je ravno pridiga. Začudena vpraša: »Mama, zakaj pa uni-le gori nima nič nog?«

Bogomil: Ljubi Marijini otroci!

DANES vam predstavim veliko število tistih svetnikov, ki jim pravimo **sveti mučenci**. Slovenska beseda nas spominja na muke, ki so jih ti sveti ljudje prestali zato, ker so javno spoznavali svojo vero, latinska ali prav za prav grška beseda »mártýres« (y = i, torej mártires) nam pa pojasnjuje, da so oni priče ali tudi pričevavci za resničnost naše svete vere. Kolikor imajo nebesa svetih mučencev, toliko je tam za nas prič, da je vse resnično, kar verujemo o Bogu, o Kristusu Odrešeniku, o Mariji, materi božji, o svetih zakramentih, sploh vse, česar se učimo v katekizmu.

Če beremo o svetih mučencih in če premišljujemo, koliko so morali za Kristusa pretrpeti, se nam ti ljudje v resnici smilijo in neka sveta jeza nas pograbi, da bi šli nad tiste, ki so jih mučili in bi jim že pokazali... Sveti mučenci pa niso bili naših misli: molili so za tiste, ki so jih preganjali. Morebiti se še spominjate, kako je molil sveti Štefan: »Gospod, ne prištevaj jim tega greha!«

Kadar govorimo o mučencih, imamo navadno pred očmi samo prve čase krščanstva in navadno mislimo, da so samo v Rimu doma sveti mučenci. Pa to ni res. Vse dežele jih imajo in vsi časi. Saj ste gotovo brali in slišali, da je ob času strahovitega preganjanja svete Cerkve tam v daljni Mehiki mnogo katoličanov prelilo svojo kri za Jezusa. In med njimi je bilo tudi mnogo otrok.

Pa res! Še o tem se pogovorimo, koliko star je treba biti, če kdo hoče postati mučenec. Vsako starost najdemo med mučenci, starčke, može, žene, mladeniče, dekleta in tudi otroke.

Naj vam izmed velikega števila otrok predstavim tri dečke-mučence, ki so dali svoje mlado življenje za Kristusa leta 1597. tam na Japonskem. Dva sta bila stara po 15 let. Tomaž, s priimkom Cozaki, in Ludovik. Najmlajši je bil pa Anton, star 12 let. Vsi trije so bili mašni strežniki.

Anton in njegovi starši so komaj postali katoličani, ko je Bog že klical malega Tončka k časti mučeništva. Starši bi ga bili radi pregovorili, da bo lahko še pozneje umrl za Kristusa, a deček se ni dal pregovoriti. Sodnik mu je obetal bogastvo in časti, za svojega ga je hotel vzeti — pa je bilo vse zastonj.

»Nespametno bi bilo,« je odgovarjal mali mučenec, »če bi nekaj trenutnega in minljivega višje cenil kakor pa večne dobrote.« In ko ga je sodnik še nagovarjal, naj si premisli, mu je Tonček odgovoril: »Kmalu boš razumel, kako malo cenim tvoje obljube in svoje življenje. Ne bojim se ne križa in drugega trpljenja. Ne želim si drugega kakor umreti iz ljubezni do Njega, ki je zame na križu umrl.« Svoji materi pa je dejal: »Potolaži se, ljuba mati! V nebesih hočem zate prositi. Ne jokaj radi mene, ampak jokaj rajši radi poganov. Jaz grem k Bogu, da ga bom vekomaj užival, oni pa hočejo ostati v svoji slepoti. Ne toži, da ne bodo oni mislili, da ti ni prav, če umrjem iz ljubezni do Boga. To bi nikakor ne bilo prav, če se ne veselimo, da moremo zaradi Njega umreti, ki je prej umrl za nas.«

Vidite, tako je govoril mladi mučenec.

Vi si pa morda mislite, da ne morete postati mučenci, ker ne morete darovati svojega življenja Kristusu. Pa ste kljub temu lahko mučenci. Odpusti človeku, ki te je razžalil; premagaj svojo jezo, ki te grabi; ustavljaj se skušnjavi, ko te zjutraj vabi zvon v cerkev k angelski mizi, ti bi pa tako rad še malo poležal... ne, ne, grem v cerkev, h Kristusu, pa boš tudi ti junak.

Bog nas kliče k sebi po različnih potih. Samo, da bi mi njegovo vabilo vselej spoznali in se po njem ravnali!

Naj nas zato blagoslavlja s svojim ljubljnim Sinom mati Marija!

Uganke, skrivalice in drugo.

Črka E.

n	a	s
a		
a	z	
t		
a	i	j

Preriši to črko E na papir in izreži jo na dele, kakor ti kažejo debelejšje črte. Potem pa naredi iz teh delov pravokotnik. Po vrsti brane črke ti bodo povedale žensko ime.

Konjiček.

(Rihteršič Boris.)

			lo,	po			
	ma-	le-	žno	ras-	ne-	cve-	
	de-	sve-	ke-	do	sta-	le	
ti,	do	te	sti,	dol-	ti,	nik-	o-
de-	skrb	te	na	lo,	vzel,	si-	cve-
	jaz	za	te	ti,	če	si	
	te,	pod	ve-	bi?	ro-	tu	
bom	te	Oj			jaz	Pa	ta
de-			skr-	sel			lom

Črkovnica.

a	a	a	a
a	a	d	d
d	l	m	n
n	r	u	u

Vodoravno: 1. planet, 2. pisarna, 3. žensko ime, 4. prvi človek. Navpično izraža iste besede.

Premeteni ječar.

Misli si, da kaže gorenja slika jetnišnico in v nji posamezne celice (ječe). Teh je 15, v a biva ječar. Kako more priti ječar v eni poti po vseh celicah, ne da bi v katero dvakrat stopil. Tudi se mora spet do svoje celice vrniti.

Rešilci in imena rešilcev — ki se sprejemajo le tekom 10 dni po izidu lista in se objavljajo le imena onih rešilcev, ki bodo rešili vse zagonečke — v prihodnji številki.

Rešitve v 7. številki.

Posetnica.

BRANJEVKA

Zvezde.

Številke ob robih kažejo, katera zvezda se vzame; zvezda v tisti vrsti pa pokaže črko, ki je v tisti navpični vrsti.

Bog vse vidi.

Črka »T«.

7	2	6
1		
3		
4		
5		